

(המשך מעמוד 33)

הכלכלית בצלחות של הילדים הקטנים. שלא יכלו לסבול עוד את הקיפוח ויצאו לרחובות.

כשכל זה התרחש דנון היה ילד, אבל מהומות ואדיסאליב השמיעו על דרכו לעתיד.

היום הוא מתגורר בדירה קטנה ברמת אביב שבתל-אביב. שני חדרים שינה קטנים, שתי ילדות יפות, חן (10) והגר (5 וחצי), אשה נאה, שגם היא שחקנית במיקצועה. במארוקו קראו לו רמו. או רמונד. בארץ קראו לו רחמים. אחר-כך הפך לרמי.

את תחיה הכיר כאשר שיחקו ביחד לפני שנים בהצגת-ילדים. לפני שנה החליט רמי לעזוב את תיאטרון-חיפה. תיאטרון-הבית שלו, לתקופה מ-סויימת, ולצאת לשוק הפרטי. הוא החליט אז גם לעשות שינוי בקריירה שלו ורצה לעבור גם לבימוי. היה לו רעיון להצגה בשניים, סיפור על מורה והתלמיד שלה, שהוא אנאלפבית.

היא נראית ארוכה יותר משהיתה באמת. אבל הם הצליחו לעבור אותה בשלום, לצאת ממנה בראש מורס. ועכשיו הם שוב על הבימה. מצחיקים את הקהל בקומדיה חופשה בסאן טרופה.

● **לסני חודשים אחרים עברתם על מחזה שלא הועלה על הבימה.**

כן, קראו לו לחץ, הכל כבר היה מוכן, התפאורה והתילבושות, אבל המפיקים פשוט את הרגל שבועיים לפני שההצגה עלתה על הבמה. זה סיפור על מיפגש בין תלמיד אנאלפבית לבין המורה שלו, ועל הקשר שמתפתח ביניהם.

● **זו הצגה לשניים?**
כן, תחיה ואני. אני גם ביימתי את זה. את המחזה כתב גלעד עברון, המחזאי שכתב גם לחם. ● **אתם עוד רוצים להעלות את זה?** כן, התחלנו לעבוד על המחזה כשיצאנו לחופשה מתיאטרון חיפה. פשיטת-הרגל של המפיקים היא כבר השתכשות שניה שלי. האחרת היא שתיאטרון-חיפה היה צריך להתחיל בינואר

זה קשה, לדעתי יותר קשה מדראמה אחרת. זה כמעט מדע מדוייק, וככל שיהיה מדוייק יותר זה יהיה מצחיק ונכון יותר.

● **איך זה שאתה ותחיה משחקים ביחד?**

עד עכשיו לא שיחקנו ביחד. תיאטרון-חיפה לא הפגיש אותנו על הבמה. זו פעם ראשונה שאנחנו משחקים ביחד. בתיאטרון מיסחרי אתה יכול לבחור את השותפים שלך.

● **רצית לשחק עם תחיה?**
מאוד.

● **זה לא קשה?**
לא.

● **יותר קל לך איתה?**
אני חושב שכן, שפרטנרים טובים זה דבר יקר מציאות, וככל שהפרטנר טוב יותר גם אתה טוב יותר.

● **אין תחרות ביניכם?**
לא, אני מפרגן לה והיא לי.
● **מה יקרה אם הביקורת תשבח את**

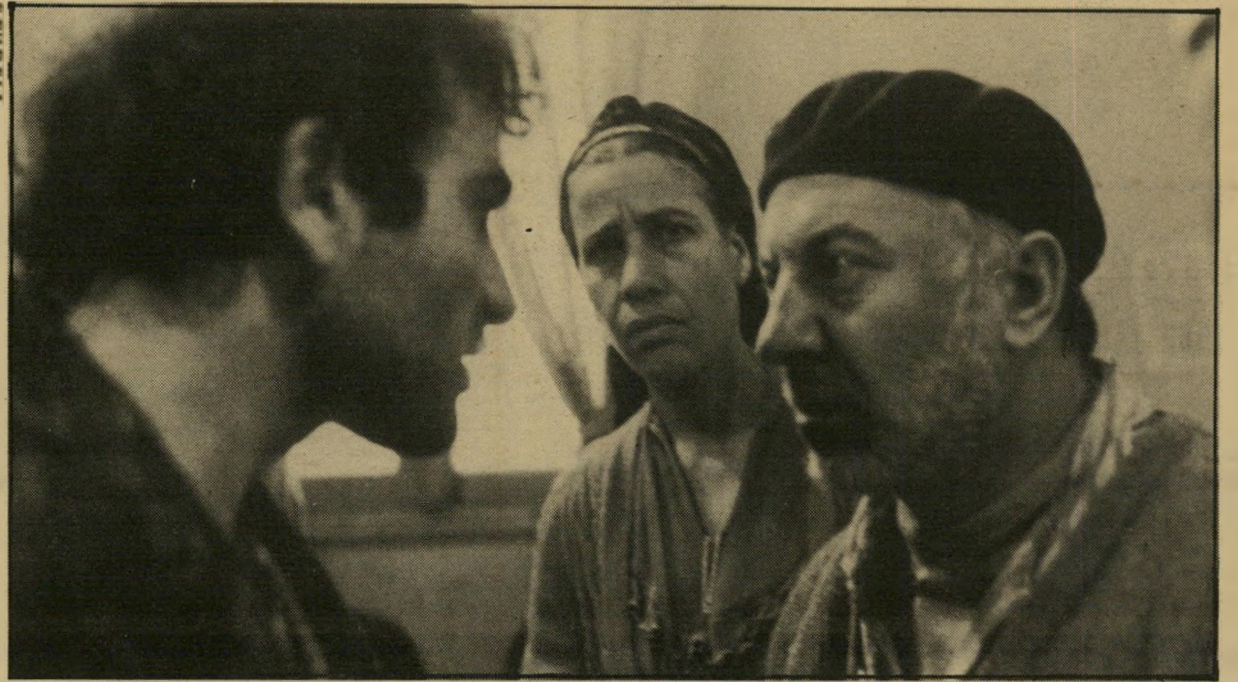
להתגלות בחוץ ולא בתיאטרון שלך; אבל אחר-כך הנתינה היתה יותר קלה. יש לי רעב כסיסי, כל מה שאני אקבל לא אהיה מסופק.

אני כל הזמן בשריפה שאני לא נרגע ממנה. לכן אני מחפש אתגרים חדשים לשחק בקומדיה, לביים, ללכת למקום אחר ששם אני בודק את עצמי, אני משתדל לא לפתח רוטינה.

● **בתיאטרון רפרטוארי יש רוטינה?**
כן, זה מה שקרה לנו. אני קורא לזה להחליף מצוקות. להיות בתל-אביב ולחשוב מה אני אוכל מחר, זה לא עניין מליציי, זו המצוקה. כי בתיאטרון רפרטוארי אתה הופך למין פקיד עם חושים רדומים. יש שעות עבודה קבועות. כשיש הצלחה זו הצלחת התיאטרון, המנגנון. בתיאטרון הפרטי זה כמו שתיאטרון צריך להיות. אם אתה טוב באים, ואם לא אז סוגרים.

● **זה לא מסחיד?**
מאוד. אבל זה מחזיק אותך כל הזמן אפ. זה גם באופי שלי לא לחפש את המנוחה. תמיד חלמתי להיות קבוע בתיאטרון, וככל שהתקרבת ראתי שזה לא זה. גם אמרתי לעצמי, מייד כשהיה לי הצעצוע ביד, כבר לא התרגשתי ממנו. כשאתה עובד בחוץ אתה על המישר, זה מפחיד, זה עושה פרפרים בבטן כל הזמן. זה לחיות במתח בלתי פוסק כל הזמן, אבל כשאתה מצליח אתה מרגיש שהצלחה אישית, שהצלחה שלך.

● **ואם לא?**
מבחינתי אני יכול לדבר על פשיטת-הרגל של המפיקים לפרוייקט שהיה חשוב לי מאוד וראיתי שאני לא מתמוטט אלא מגוייס עליידי עצמי

רמי רנון (עם רבקה בכר ומשה איבגי) ב"לחם" אני לא אשכח את החרדה והפחד לפני הקרנת הסרט. "לחם" בטלוויזיה...

הוא מצא משקיעים, לקח את תחיה, וביחד התחילו לעבוד על המחזה, כשהיא משחקת את תפקיד המורה והוא מביים וגם משחק את תפקיד התלמיד.

שבועיים לפני שהיה צריך המסך לעלות על ההצגה החדשה, פשוט המשקיעים את הרגל. תחיה ורמי נשארו עם התילבושות והתמאורה, אך ללא יכולת לצאת עם ההצגה אל הקהל.

מלבד האכזבה המיקצועית, נכנס הזוג גם לתקופה של מצוקה כלכלית קשה. לא היתה עבודה, לא היה כסף, והיו שתי ילדות קטנות שצריך היה לפרנס אותן.

רמי אינו מתרגש במיוחד מהתקופה הקשה. בת חודשים אחדים, שעברו. לתחיה

חזרות על מחזה בשם גשם, של אותו המחזאי, שגם אותו הייתי צריך לביים, ודחו את החזרות לסוף העונה הנוכחית.

אלה שתי רוגמות שבהן מצאתי את עצמי על הפנים. פתאום נתקענו. יש תוכניות ופיתאום גורמים חיצוניים תוקעים את זה.

● **לכן התחלתם לעבוד על ההצגה הנוכחית?**

אז צץ הרעיון הזה, לכתוב קומדיה מקורית, שהייל מיטלפונקט כתב וביים. זה כיף אדיר. קודם כל, משום שאנחנו משתוקקים לעשות קומדיה כבר המון זמן. בתיאטרון-חיפה עושים דרמות חברתיות ופוליטיות, וכשחשקנים רצינו למתוח את השרירים גם לכיוון אחר.

● **יותר קשה לעשות קומדיה?**

המישחק שלך ותרד עליה, או להיפך? אני אוציא אותה מהדיכאון, אבל עד היום הביקורות עלינו היו יפות מאוד.

● **רק בשנים האחרונות הוכבב שלך התחיל לדרוך?**
כן.

● **למה?**
בתיאטרון התחילו להטיל עליי משימות יותר נכבדות, אחרי שגילו אותי בקולנוע ובטלוויזיה.

● **זה מעליב?**
מעליב?

● **התיאטרון זה הרי הבית שלך, והם לא גילו אותך, אלא התגלית במקום אחר?**

מצד אחד זה מעורר כעס — מדוע אתה צריך

„קשה לעשות קומדיה. זה כמעט מדע מדוייק, וככל שיהיה מדוייק יותר זה יהיה מצחיק יותר“

לפרוייקטים אחרים. עולמי לא מתמוטט. אני אומר ששילמתי מחיר מסויים ואני חייב ללמוד מהנסיון, לברוק טוב יותר. הכישלון חשוב, אתה לומד ממנו. אני לוקח את זה כתרגיל בכריקה עצמית.

● **אבל בתיאטרון המיסחרי אין פחד שאם אתה נכשל לא ירצו אותך עוד?**

אין לי חשיבה כזאת. אני לא חושב כך. אני לא יודע מה להגיד לך. אני לא רואה את עצמי תקוע. אני בצומת, שאם דלת אחת נסגרת, יש עוד שלוש דלתות פתוחות.

● **אתה תמיד אופטימי?**

אני חושב שכן.

● **קרה שהיית בייאוש מוחלט, שיש שום דבר לא הסתדר?**

כטח.

● **מת?**

כשהיתה פשיטת-הרגל וההפקה הופסקה. כאב לי נורא על עבודה שהושקעה, עבודה קשה מאוד. גם לביים וגם לשחק, זה משהו שעשיתי בפעם הראשונה בחיי ופיתאום לא רואים את זה. אז חשבתי שאולי זה לא הזמן הנכון, למרות שזה לא היה כישלון שלי, כי ההצגה עוד לא יצאה. זו פשוט עבודה שירדה לטימיון.

קעת מחירי הטיסות הטרנס-אטלנטיות ב-ט.ו.א. הלוך ושוב — הן ללא תחרות.

כאשר טסים עם ט.ו.א. הלוך ושוב לארה"ב ניתן לקנות כל טיסת ט.ו.א. בתוך יבשת ארה"ב ב-\$99 לטיסה בלבד.

יש לרכוש לפחות 3 טיסות במחיר של \$99 לטיסה. ט.ו.א. מטיסה אותך לכמעט 100 ערים בכל רחבי ארה"ב. מטיסות מסוף הנסיעות שלכם.

הטיסה ב-ט.ו.א. לארה"ב תמיד כדאית.

לפרטים מלאים על תעריפי הטיסות הטרנס-אטלנטיות וטיסות הפנים ב-\$99 לטיסה, מנה לסוכן הנסיעות שלך או למשרדי ט.ו.א. בטל: 03-651212.

טוס ט.ו.א. בתוך ארה"ב - \$99. - לטיסה בלבד.

מובילה לאורך כל הדרך לארה"ב.

